

Nimbus het wolkje



www.youtube.com/@NimbushetWolkje

www.nimbushetwolkje.nl

Voorwoord

Er zijn boeken die iets willen uitleggen, die je meenemen langs gedachten, modellen, stappen en verklaringen boeken die spreken in doelen en inzichten, die je iets willen leren of overtuigen van een richting. Maar dit boek hoort daar niet bij. Dit boek is eerder een ademhaling, een zachte ruimte tussen twee gedachten in, een uitnodiging om even niet te hoeven begrijpen, maar gewoon te mogen voelen traag, stil, en zonder haast.

De verhalen die je hier vindt, hebben geen luid begin, geen dwingend einde, en willen niets anders dan er even zijn. Ze dringen zich niet op, ze wachten. Op jou. Op het moment dat jij toe bent aan zachtheid, aan vertraging, aan even niet meer moeten. En misschien, als je diep genoeg ademhaalt en iets in jezelf tot rust laat komen, merk je dat er iets met je meedrijft iets lichts, iets dat geen richting lijkt te hebben en toch betekenisvol is.

Nimbus is dat iets. Geen held, geen gids, geen stem met antwoorden maar een wolkje. Een wolkje dat boven de wereld zweeft zonder te sturen, zonder te willen veranderen, maar met een stille aanwezigheid die iets opent in wie durft stil te vallen. Hij is ontstaan boven een klein dorp aan de rand van een bos, op een ochtend die rook naar gras en aarde, terwijl de merels hun lied al zongen vóór de zon de ramen bereikte. Maar hij is nergens aangebonden. Niet aan plaats, niet aan tijd. Hij

leeft in het grensgebied tussen denken en voelen, tussen wakker zijn en slapen, tussen weten en vergeten.

De verhalen in dit boek gaan niet over presteren of verbeteren. Ze gaan over zijn. Over durven vertragen in een wereld die versneld is. Over luisteren naar dat wat je bijna niet meer hoort, omdat het overstemd wordt door alles wat 'moet'. Misschien herken je jezelf erin. Of misschien juist niet, en dat is ook goed. Want dit boek wil niet iets van je. Het wil je alleen even vergezellen.

Het wil bestaan als een kamer zonder klok, als een adem tussen twee zinnen, als een bankje aan de rand van de dag waarop je even mag zitten zonder verklaring, zonder plan. En als je op dat bankje zit, met dit boek in je handen, en je kijkt op, dan zou het kunnen dat je hem ziet een wolkje dat niets zegt, niets vraagt, maar er gewoon is. Zoals jij er bent.

Precies goed. Precies genoeg.

Welkom in het boek van Nimbus het Wolkje.
Een boek dat niet uitlegt, maar samenvalt met het moment dat je toelaat om even niets te hoeven.

Hoofdstukken van Nimbus het Wolkje

1. De Herinnering van Lucht
2. Het hoofd is vol
3. De nacht tussen twee dagen
4. De wekker ging niet
5. Los van alles
6. Het Bankje
7. De oude vrouw
8. De Verandering in de Lucht
9. Maandagochtend
10. Dinsdag
11. De Verleiding om Terug te Vallen
12. De Droom als Kompas
13. De Ruimte van het Weekend
14. De Keuze voor Vrij
15. De Stilte van het Huisje
16. Het Huisje in de Bos
17. De Les van de Zwaluw
18. Leven met de golven van de Natuur
19. De Nacht met Nimbus
20. De Ochtend na de nacht
21. De Terugweg
22. De Eerste Werkdag
23. Het Gesprek
24. Het Ritueel voor Dagelijks Leven
25. Geen Afscheid

Hoofdstuk 1 – De Herinnering van Lucht

Het was nog vroeg, zo vroeg dat de wereld zich leek te bevinden in een schemerzone tussen niet meer nacht en nog geen dag, een tijd waarin de contouren van huizen en bomen zich niet scherp aftekenden maar vervaagden in een grijsblauwe overgang, alsof alles even mocht blijven zweven in het niet-weten. De lucht was stil, de grond nog koel, en ergens daarboven dreef Nimbus, niet als iets nieuws maar als iets wat er altijd al was geweest, alleen nu zichtbaar, nu voelbaar, omdat het moment daar was om aanwezig te zijn.

Nimbus dacht terug aan het begin. Niet omdat hij daar bewust voor koos, maar omdat herinnering bij hem niet iets is wat je oproept; het is iets wat vanzelf door hem heen stroomt, zoals de wind soms zachtjes langs de randen van een wolk glijdt zonder dat de wolk weet waar de wind vandaan komt. Het was niet lang geleden, of misschien toch wel, maar tijd betekent iets anders voor een wolk. Hij herinnerde zich hoe hij was ontstaan, niet als explosie of storm, niet als schicht of schaduw, maar als een langzame verdichting van alles wat er al was. Lucht die zichzelf bijeenbracht, temperatuur die samenkwam met vocht, en iets wat je misschien niet kunt zien maar wat er wel is: aandacht.

Zijn geboorte was geen schok, geen beginpunt dat iets anders doorbrak, maar een zacht samenvallen van beweging, een vanzelfsprekend worden van bestaan. Hij werd niet geboren met een doel, hij had geen taak, geen

opdracht. Hij was er gewoon. Een waarnemer, een drager van stilte. En in die stilte begon hij iets te voelen wat hij eerst niet kende: een trilling vanbinnen, een zachte golf van gewaarwording die hem liet weten dat hij niet zomaar lucht was, maar iets wat leeft. Niet zoals mensen leven, niet in stappen of fases, maar in zijn eigen vorm van aanwezigheid.

Hij wist zijn naam niet, tot die zich langzaam in hem nestelde, als een echo van iets wat hij al was voordat hij wist dat hij het was. **Nimbus**. Het woord rolde niet als klank door hem heen, maar als een vertrouwd gewicht, als iets wat vanzelf op zijn plek viel. Hij was Nimbus, en dat hoefde hij niet te begrijpen om het te zijn.

Zijn eerste beweging was geen reis, maar een luisteren. Hij hing boven een plek waar mensen nog sliepen, hun ademhaling onregelmatig, hun gedachten doorgedaan in dromen zonder dat ze het zelf wisten. Hij voelde brokstukken van verhalen, echo's van gesprekken, restanten van spanning die zich had opgehoopt in de hoofden daar beneden. Niet omdat hij ze hoorde, maar omdat hij afgestemd was op wat niet werd uitgesproken. Hij voelde hoe mensen de nacht in waren gegleden zonder echt los te laten, met lijstjes die nog afgevinkt moesten worden, met zorgen die als een zachte druk achter hun slapen zaten.

En ergens in hem begon iets te bewegen. Niet met de bedoeling om iets te doen, maar omdat hij niet anders kon. Een deel van hem reikte uit, een verdichting van mist, een soort ontvanger die niet zozeer luisterde als meebewoog. Hij voelde de knopen, de spanningen, de ademen die werden ingehouden zonder dat iemand het doorhad. Niet omdat hij oordeelde, maar omdat hij trilde op dezelfde golflengte.

Toen viel er een druppel.

Niet omdat hij dat wilde, niet omdat hij wist hoe regen werkte, maar omdat het gebeurde. Een kleine, koele druppel die zich losmaakte uit zijn lichaam en de weg naar beneden vond, zonder dat hij precies wist waarom. De druppel raakte iets van hout, gleed langs een rand, en verdampte. Onopgemerkt door de mens daarachter, maar niet onopgemerkt door Nimbus zelf. Want in hem veranderde er iets. Niet daar beneden, maar in zijn binnenste. Hij probeerde het opnieuw, niet als test, maar als instinct.

Nog een druppel. En toen nog één. Voor hij het wist liet hij regen los, klein en zacht, niet dwingend, maar gestaag, als een beweging die niets vraagt maar iets vrijmaakt. Terwijl hij dat deed, voelde hij een dieper laagje ontwaken, iets donkers, iets zwaarders, niet als dreiging, maar als herinnering aan wat er ook in hem zat. Een brom, laag en ver, diep in zijn kern. Niet in de lucht om hem heen, maar in zichzelf. Hij raakte het niet aan, hij liet het gewoon gebeuren, zoals lucht beweegt

zonder richting te kiezen. Er kwam wind vanbinnen. Niet van buiten, niet uit een richting, maar vanbinnenuit. Een stroom die hem groter maakte, trager ook, alsof hij niet meer werd verplaatst door iets anders, maar zichzelf begon te duwen, langzaam, zonder haast. Hij werd breder. Hij werd langzamer. Hij werd meer.

En zo begon hij te reizen. Niet met een plan, niet met een kaart, maar met een aandacht die zich uitstreckte over alles wat leeft. Hij voelde niet alleen de lucht, maar ook de gedachten die mensen met zich meedragen. De vermoeidheid die zich ophoopt in hoofden die nooit echt stilvallen. De spanning die vastzit in schouders en kaken, dag na dag, jaar na jaar. Hij voelde hoe dat zich verzamelde, zoals water zich verzamelt in de lucht tot het regen wordt. Hij kon niet zeggen waar dat gevoel vandaan kwam, maar hij herkende het inmiddels. Het was als een trilling in zijn mistige lichaam die aangaf dat ergens iets op springen stond, niet letterlijk, maar in de lagen van gedachten en gevoelens die mensen met zich meedragen zonder dat ze weten hoe ze het los kunnen laten.

Hij wist: soms kan hij ruimte maken. Niet om iets op te lossen. Niet om antwoorden te geven. Maar gewoon om iets even te laten bestaan zonder oordeel.

En vandaag, nu, op dit moment, hing hij boven een plek waar dat nodig was.

Hoofdstuk 2 – Het hoofd is vol

Er zijn dagen waarop het hoofd te vol is om nog helder te denken, dagen waarop gedachten zich opstapelen als dossiers in een kast die niet meer sluit, waarbij elk nieuw bestand er gewoon bovenop wordt gelegd, zonder eerst te ordenen wat er al lag. En soms weet je niet eens meer wat van jou is en wat van anderen, omdat alles wat binnenkomt zich vermengt tot één grote stroom van moeten, van zorgen, van onafgemaakte zinnen die blijven rondtollen zonder ergens te landen.

Voor de jonge man was dit zo'n dag.

De laptop bleef dicht, de telefoon lag stil, maar zijn hoofd was luid. Niet in klanken, niet in woorden die uitgesproken werden, maar in een onderstroom die niet te stoppen leek, een voortdurende stroom van gedachten die elkaar afwisselden, overnamen, onderbraken, als een motor die doordraait zonder nog vooruit te komen. Alles draaide, maar niets bewoog. Hij liep naar het raam, zoals hij de laatste dagen vaker deed. Sinds die ochtend waarop hij de wolk had gezien. Een wolk die niets vroeg. Een wolk die er gewoon was, zonder iets van hem te willen. Dat beeld zat vast in zijn gedachten, ergens diep in zijn borst, als een zachte herinnering aan hoe het ook kon. Ademend, zonder doel. Zwevend, zonder moeten.

Maar vandaag was zijn hoofd nog vol.

Hij had geprobeerd de draad weer op te pakken. Hij had zijn laptop opengeklapt, zijn vingers boven het toetsenbord gehouden, maar ze hadden niet bewogen. De cursor knipperde in een leeg scherm, als een metronoom die blijft tikken terwijl de muziek is gestopt. Hij had naar zijn inbox gekeken, naar de berichten die zich hadden opgehoopt sinds hij even niets had gedaan, en het voelde alsof elk nieuw bericht zijn hoofd nog zwaarder maakte.

Hij sloot zijn ogen, ademde in, ademde uit, maar zelfs ademen voelde als werk.

Zijn lichaam wist het eerder dan zijn hoofd: hij kon niet verder op de oude manier. Er moest iets veranderen. Maar hoe doe je dat, als je jarenlang hebt geoefend in doorgaan? Hoe stap je uit een ritme dat geen pauze kent? Hoe zet je een systeem stil dat gebouwd is om nooit stil te staan?

Zijn gedachten gingen terug naar vroeger. Naar momenten waarop tijd nog geen raster was van afspraken en meldingen. Naar de dagen waarin hij als kind op zijn rug lag, in het gras, kijkend naar de lucht die veranderde van vorm en kleur, zonder te weten hoe laat het was, zonder te denken aan wat er moest gebeuren. Hij wist nog hoe hij de wolken volgde met zijn ogen, hoe hij vergat dat hij bestond als iemand met een agenda. Toen was hij gewoon adem, gewoon aanwezig, zonder laag eroverheen.

Hij miste dat.

Hij miste zichzelf, of in ieder geval de versie van zichzelf die nog niet was opgeslokt door systemen. Hij liep door zijn appartement, van de tafel naar het raam, van het raam naar de keuken, en weer terug naar de stoel waar hij eerder die ochtend had gezeten. Hij zette geen koffie. Hij pakte geen telefoon. Hij zat gewoon. Maar zelfs zitten voelde zwaar.

Buiten dreef Nimbus.

Niet als antwoord. Niet als oplossing. Maar als aanwezigheid. Een wolk die nog altijd dezelfde wolk was, een zachte verdichting van lucht die geen richting koos maar wel bleef. Die er gewoon was, zonder oordeel, zonder druk, zonder verwachting.

De jonge man keek omhoog, zag de wolk, herkende de vorm van iets wat niet hoeft te veranderen om betekenisvol te zijn.

Zijn hoofd was vol. Te vol. Maar ergens, diep in hem, begon iets langzaam los te komen. Niet met een schok. Niet als een besluit. Maar als een trage golf die aangeeft: je hoeft dit niet zo vol te houden.

Hoofdstuk 3 – De nacht tussen twee dagen

Het was zondagavond, en zoals altijd lag er iets in de lucht wat niet goed te grijpen was, een spanning die nergens zichtbaar is maar die iedereen kent. De overgang van weekend naar werkweek, van rust naar ritme, van mogen naar moeten.

De klok tikte door zonder dat hij daar iets aan kon doen.

De wekker stond al klaar.

06:00 uur.

Zoals altijd.

De jonge man wist het. Hij had het zelf ingesteld. Maar zijn lijf verzette zich, niet hardop, niet met woorden, maar met een lichte onrust in zijn borst, een draaien van gedachten, een spanning die zich vastzette in zijn schouders en die niet meer losliet.

Van zondagavond werd het langzaam zondagnacht.

De seconden regen zich aaneen tot minuten, de minuten tot uren. Hij lag in bed, maar hij sliep niet. De tijd bewoog zonder hem. Buiten was het stil, maar in zijn hoofd bleef alles aan.

02:00 uur.

Hij draaide zich om, duwde zijn hoofd in het kussen, ademde diep in, maar de rust kwam niet. Zijn hart klopte zacht maar nadrukkelijk. De ademhaling was ondiep, alsof zijn lichaam op stand-by stond maar niet uit kon. In zijn hoofd herhaalde zich de lijst van dingen die morgen begonnen. Dingen die af moesten. Dingen die nog openstonden. Een kalender zonder einde.

Hij besloot de ramen open te zetten.

Frisse lucht, misschien zou dat helpen. Misschien zou de lucht hem kunnen kalmeren, iets kunnen doen wat zijn eigen gedachten niet konden.

Buiten hing Nimbus.

De wolk had door wat er gebeurde. Hij voelde de trilling van onrust, van iemand die lag te draaien in bed, gevangen tussen willen slapen en niet kunnen loslaten. Nimbus liet een briesje door de kamer waaien, zacht en koel, zonder dat hij wist of het zou helpen, maar gewoon omdat hij voelde dat het nodig was.

De jonge man lag in bed en hoorde het ruisen van de wind langs de gordijnen. Hij voelde de koelte langs zijn gezicht, over zijn schouders, langs zijn handen die losjes op het dekbed lagen. Maar zijn gedachten bleven gaan. De ene gedachte haakte zich vast aan de andere, als klimop die nooit ophoudt met groeien. Hij dacht aan werk. Aan alles wat moest. Aan alles wat nog niet klaar was. Aan de dag die al klaarstond voor hem, nog voor hij